

Arrest

nr. 289 765 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. EGGERMONT, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2023 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 07.02.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : A. (..)

voornaam : D. (..)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : TUNISIE

nationaliteit : Tunesië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.02.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21.04.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 07.02.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van het artikel 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4, 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), van de hoorplicht en de verdedigingsrechten als algemene rechtsbeginselen van Europese Unie recht, de proportionaliteitsbeginsel

In wat, eerste tak, DVZ neemt een inreisverbod zonder de verzoeker te horen of hem zijn observaties te maken over die maatregel/handeling.

Dat de hoorplicht en de verdedigingsrechten leggen het bestuur op om deze mogelijkheid te laten aan de verzoeker voor het nemen van een dergelijke beslissing.

Dat er is een schending van deze principes.

Terwijl DVZ maakt manifeste appreciatiefout in de lezing van de stukken van het dossier

Dat de bestreden beslissing werd niet met zorg klaargemaakt en dat er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht als tak van de het behoorlijk bestuur principe.

Dat bijgevolg is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het moet eerst herhalen worden dat de richtlijn 2008/115/CE heeft op de Europese vlak de bepalingen over de B.G.V. en het inreisverbod gecodificeerd.

Aldus constitueert het opleggen van een inreisverbod een toepassing van deze richtlijn en bijgevolg een toepassing van het Europese recht.

Het moet ook onderlijnen worden dat het artikel 6 van deze richtlijn procedurele waarborgen geven op het moment van het nemen van een inreisverbod of een B.G.V.

Het Raad heeft het herhaald en heeft verwezen naar het rechtspraak van het Hof van Justitie (C-166/13):

« S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (CCE, arrêt n° 134 804 du 9 décembre 2014).

Echter, een inreisverbod is :

- Een toepassing van de Europese recht.

- En treft de belangen van de verzoeker.

Deze geciteerd arrest heeft ook gepreciseerd dat :

« En l'espèce, l'acte attaqué est pris sur la base de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. Or, il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 que cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE (Doc. Parl., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23).

Il peut dès lors être considéré qu'il s'agit d'une mesure « entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

En moet besluiten dat :

« Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit du requérant d'être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union. »

Het Europese recht is bijgevolg van toepassing.

De hoorplicht en de verdedigingsrechten als Europese en Belgische rechtsbeginselen zijn van toepassing.

Het arrest van het Raad werd geconfirmeerd door het Raad van State (arrest 233.257 van 15 december 2015).

Het Raad van state heeft herhaald dat het hoorplicht en de verdedigingsrechten deel van de toepasselijke Europese recht is (Zie ook : R.V.V. : 141.336. van de 19 maart 2015 en 195.107 van 16 november 2017).

Bijgevolg moest de verzoeker gehoord worden door de verweerde partij.

Echter moet het ook herhaald worden dat de verzoeker correct inlichten worden moet in het kader van zijn hoorplicht.

Aldus is een gehoor in het kader van een B.G.V. nemen niet dezelfde dan een gehoor in het kader van een inreisverbod opleggen.

Aldus heeft het Raad beslist dat (arrest n° 179 371 van 14 december 2016) :

« Le Conseil rappelle que l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire.

La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Il rappelle également que le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce.

Il estime que la circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter le territoire n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie requérante, son droit à être entendue impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (Voir en ce sens C.E.E n° 233.257 du 15 décembre 2015). »

Aldus moet de verzoeker gehoord worden op deze specifieke maatregel.

In het kader van het dossier van de verzoeker, moet het onderlijnen dat een verslag over het gehoor werd gesteld door de verweerde partij.

Het doel en het voorwerp van het gehoor is onduidelijk.

Immers is het gepreciseerd dat er over een opsluiting en een B.G.V. gaat en over een eventueel inreisverbod opleggen.

Het is bijgevolg niet zeker dat alle de gevolgen aan de verzoeker werden uitgelegd in het kader van zijn gehoor.

Echter zijn deze gevolgen bijzonder zwaar in het kader van het dossier.

Het moet ook herhaald worden dat DVZ van een ruime appreciatiemarge geniet over de bepaling van de duur van het inreisverbod en de verzoeker werd niet geïnformeerd erover.

De verzoeker :

- Is ziek en moet een behandeling in het ziekenhuis volgen.

- Is sinds lang in België.

De gevolgen en de nadelen zijn anders.

Immers met een inreisverbod mag de verzoeker niet voor een lange periode in België ingaan.

Meer werd de verzoeker niet geïnformeerd dat het inreisverbod gebaseerd zijn over de feiten, en dat de administratie een ruime marge van appreciatie heeft om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Dergelijke elementen zouden aantonen dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde is in de mate dat de zaak in een familiale context plaatsvond.

Bijgevolg rekening houdend met deze elementen, moet het vastgesteld dat de hoorrecht van de verzoeker werd geschonden.

Er is bijgevolg een schending van de verdedigingsrecht als algemene rechtsbeginselen van Europese Unie recht, van de hoorplicht en een schending van artikel 41 van de Handvest.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidplicht.

Immers volgens deze principe moet elke beslissing met zorg klaar gemaakt worden.

Het was het geval niet in de mate dat de situatie aan de verzoeker niet duidelijk uitgelegd werd.

Bijgevolg heeft het bestuur de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Meer leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, DVZ geeft een inreisverbod zonder de situatie van Mijnheer te analyseren en zonder de proportionaliteit beginsel toe te passen.

Terwijl er is geen analyse van de proportionaliteit van de maatregel en die laste principe geschonden is.

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, terwijl het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Terwijl het bestuur een bijzondere plicht van motivatie in de mate dat hij van een discretionaire bevoegdheid geniet.

Dat het bestuur manifeste appreciatiefout begaat in zijn lezing van het dossier van de verzoeker

Het is nodig om eraan te herinneren dat de "terugkeerrichtlijn" (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod Aldus vormt een inreisverbod een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Artikel 6 §2 en 7 §4 hebben gecodificeerd de mogelijkheid om BGV en een inreisverbod af te geven voor openbare orden.

Het Hof van Justitie van Europese Unie heeft deze bepalingen geïnterpreteerd:

« [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de «danger pour l'ordre public», au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public.

Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger

que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité.

Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. (Arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie).

Aldus blijkt het uit die rechtspraak dat DVZ een individueel examinering moeten maken en moet met alle omstandigheden rekening houden.

Meer heeft het Hof herhaald dat de Leden Staten het beginsel van proportionaliteit toepassen, en de beoordeling in een strafzaak niet genoeg per se is om een dergelijke maatregel af te geven.

Het moet ook herhalen worden dat het bestuur zich baseert op artikel 74/11, §1, 4° :

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De formulering van het wet is duidelijk: het bestuur heeft geen verbond bevoegdheid maar een discretionaire bevoegdheid.

Het impliceert een bijzondere motivatie plicht als het bestuur beslist om zijn bevoegdheid te gebruiken.

Uit de verschillende elementen kunnen we samenvatten dat:

- Het bestuur een bijzondere motivatie plicht heeft
- Het bestuur moet een concrete proportionaliteit toets maken

Dat betekent dat het verwijzen alleen maar naar een verslag niet genoeg is.

Het bestuur moet concreet en actueel nakijken of de vreemdeling een gevaar is, en moet ook de nadelen van de maatregel voor de persoon in aanmerking nemen.

Deze toets impliceert uit te leggen dat er geen andere maatregel die niet minder streng is die zou een vergelijkbaar doel zou hebben.

Concreet bedoelt het dat het bestuur moet uitleggen waarom ze geen inreisverbod met een minder lang periode neemt.

In huidig geval, heeft DVZ geen proportionaliteit toets gemaakt.

Immers verwijst het bestreden beslissing alleen maar naar een verslag.

Deze verslag is bijzonder kort en spreekt alleen maar van :

“Betreft winkeldiefstal in Colruyt. NAdeel 59.98 euro.

Verdachten zijn agressief naar de winkeldetective toe.”

Een dergelijke samenvatting is bijzonder kort en kan geen nuttig informatie geven.

We weten niet over de rol van de protagonisten, Mijnheer was niet alleen.

Die feit is ernstiger dat Mijnheer niets gestolen heeft maar hij was alleen maar met zijn “vriend”.

We hebben geen toegang tot het mogelijke gehoor van de verzoeker in het kader van het onderzoek.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet begrijpen hoe het bestuur tot zijn besluit aangekomen is.

Meer heeft het bestuur niet uitgelegd waarom drie jaar proportioneel zou zijn.

DVZ heeft niet met een erg belangrijk element van het dossier rekening gehouden en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Immers legt dit beginsel op aan het bestuur om met alle die elementen van het dossier rekening te houden, die niet het geval is.

Meer heeft het Raad beschouwd dat de verwijzing naar de verschillende strafzakken niet genoeg is om dergelijke maatregel af te geven (arrest n° 177 215 du 31 oktober 2016).

Deze arrest onderlijnt ook het feit dat de redenering het dezelfde moet zijn in het kader van een B.G.V. en het inreisverbod.

In het geval van de verzoeker werd hij niet beoordeeld en zijn strafblad is blanco.

Er is bijgevolg een schending van het proportionaliteitsbeginsel, en ook van de richtlijn 2008/115, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Het is ook duidelijk dat het dossier van de verzoeker niet correct klaargemaakt was en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factuel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, derde tak, DVZ is van mening dat het inreisverbod tot geen schending van artikel 3 en 8 EVRM zou leiden

Terwijl de verzoeker is in België sinds 2019 en dat een dergelijke maatregel zware negatieve effecten op die vlak.

Terwijl de verzoeker ook medische problemen hebben.

Terwijl de analyse van het bestuur op vlak van artikel 3 en 8 EVRM niet genoeg is en dat er een schending van deze artikelen zijn.

Terwijl het maatregel is disproportioneel

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen

Terwijl het bestuur besliste op basis van elementen dat ze niet in het administratief dossier zich bevinden, het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op met alle de omstandigheden van de dossier rekening te houden

Mijnheer is in België sinds 2019.

Het moet ook onderlijnen worden dat artikel 8 EVRM de recht op privéleven en op familiale leven beschermt.

Deze artikel houdt gronde regels en procedurele regels in.

Met gronde regels moet de nationale overheden de rechten beschermen en met procedurele regels moeten de nationale overheden procedure respecteren.

In de zaak van de verzoeker moet het vastgesteld worden dat het bestuur niet met alle de gevolgen van het inreisverbod.

Concreet zal het betekenen dat de verzoeker niet meer in België of in een andere Europese landen kan gaan.

Dergelijke maatregel is disproportioneel ten aanzien met zijn situatie.

In dergelijke omstandigheden heeft het bestuur niet genoeg die punt geanalyseerd en er is bijgevolg een schending van de artikel 8 EVRM.

Dezelfde redenering moeten gevolgd voor het artikel 3 EVRM.

Mijnheer heeft medische problemen en is in behandeling in het ziekenhuis in Elsene.

Rekening houdend met deze situatie en de situatie zou het inreisverbod ook slechte effecten ten aanzien artikel 3 EVRM heeft.

Het bestuur heeft de situatie van de verzoeker niet genoeg geanalyseerd heeft ten aanzien van artikel 3 EVRM en de bestreden beslissing moet geschorst en vernietigd.

Er is bijgevolg een schending van artikel 3 en 8 EVRM

Deze vaststellingen tonen aan dat de bestreden beslissing niet correct klaargemaakt werd en er is een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factuel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende te beschouwen is, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

2.6. *In casu* werd aan verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepalingen moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 7 februari 2023 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek alsook dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel betekend op 21 april 2019.

De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op een winkeldiefstal mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van enige medische problematiek of enig gezinsleven of minderjarige kinderen die het inreisverbod in de weg staan.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een administratief verslag bevindt van FEDPOL opgemaakt op 7 februari 2023 waarin verwezen wordt naar processen-verbaal met nummer HV.55.L7.00630/2023 en HV.12.L7.000629/2023 en waarin vermeld wordt dat verzoekende partij betrapt werd op heterdaad voor winkeldiefstal. Met haar betoog waar zij de feiten betwist doet verzoekende partij geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde administratief verslag (cfr. RvS, nr. 12.574 (c) van 5 oktober 2017). Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de vermeldingen in voormeld verslag niet afdoende zijn opdat de verwerende partij hiermee rekening kan houden. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er ook niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de betrapping op heterdaad voor winkeldiefstal mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij een verslag wegens winkeldiefstal werd opgemaakt. Verder, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot een vermelding van de feiten waarvoor ten aanzien van verzoekende partij een verslag werd opgesteld, maar heeft zij ook de feiten toegelicht, meer bepaald dat het gaat om een winkeldiefstal die op 7 februari 2023 werd gepleegd en dat dergelijke feiten een maatschappelijke impact hebben en zij door haar gedrag aldus geacht kan worden een gevaar voor de openbare orde te zijn. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan te tonen. Zij maakt niet aannemelijk dat, nu de winkeldiefstal zich heeft voorgedaan op 7 februari 2023 en diezelfde dag ook beslist werd tot de bestreden beslissing, het actuele karakter van het gevaar voor een schending van de openbare orde niet is aangetoond.

Verder, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, moet de verwerende partij geenszins motiveren waarom zij niet opteert voor een kortere duur, maar moet de verwerende partij enkel motiveren waarom zij een specifieke duur - *in casu* - gepast acht, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig relevant gegeven eigen aan haar zaak over het hoofd heeft gezien of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat in het geval van verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Verzoekende partij meent voorts dat zij niet gehoord werd met betrekking tot het inreisverbod.

2.7. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie zal een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Naast de vaststelling dat verzoekende partij op 7 februari 2023 wel degelijk gehoord werd maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat een nog meer specifieke bevraging met het oog op het opleggen van een inreisverbod geleid zou hebben tot het naar voren brengen van elementen door de verzoekende partij die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Immers dient gesteld dat verzoekende partij de vaststelling dat zij geen blijk heeft gegeven van enig medisch probleem die een verwijdering of een inreisverbod in de weg staat geenszins ontkracht. In het huidige verzoekschrift komt zij immers niet verder dan een blote bewering dat zij een gezondheidsprobleem heeft en dat zij daarvoor in behandeling is. Het administratief dossier bevat voorts slechts een kopie van een medische kaart geldig tot 22 maart 2022 (en dus al verstreken op het moment van het treffen van de bestreden beslissing) maar hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij werkelijk in behandeling is, laat staan dat het gaat om een behandeling waardoor inreisverbod tegenaangewezen is. Verzoekende partij onderbouwt op geen enkel objectieve wijze dat zij wel degelijk een medische problematiek vertoont waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Een blote bewering volstaat uiteraard niet om een medische problematiek aan te tonen. Ook waar zij erop wijst dat zij reeds lang in België is, ziet de Raad niet in hoe dit mogelijks tot een andere besluitvorming had kunnen leiden nu de verzoekende partij daarmee geen afbreuk doet aan de vaststellingen omtrent het gebrek aan persoonlijke belangen op het Belgische grondgebied (geen gezinsleven, geen minderjarige kinderen, geen medische problematiek). Met het voorts louter betwisten van de feiten van winkeldiefstal of haar betrokkenheid daarbij doet de verzoekende partij evenmin afbreuk aan het gegeven dat ten aanzien van haar op 7 februari 2023 een verslag werd opgesteld wegens betrapting op heterdaad voor feiten van winkeldiefstal.

Verzoekende partij maakt met haar betoog bijgevolg hoe dan ook niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.8. Waar verzoekende partij verwijst naar een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest dient vastgesteld dat zij het bestaan van een gezins- of familieleven in België niet aantoonst met concrete gegevens, laat staan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Verder toont zij met haar betoog waar zij stelt al enkele jaren in België te verblijven ook niet aan dat zij gewag kan maken van enig privéleven in België waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden. Een loutere verwijzing naar een illegaal, minstens precair verblijf van enige jaren in België maakt niet dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Met haar blote betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in België persoonlijke, sociale en economische belangen heeft waardoor zij doet getuigen van een privéleven in België, laat staan van een beschermenswaardig privéleven. Naast de vaststelling dat verzoekende partij voorts ook niet aantoonst dat zij enig persoonlijk belang heeft in andere lidstaten van het Schengengrondgebied, gaat zij er met haar betoog tevens aan voorbij dat het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België indien zij in bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten. Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.9. Nu verzoekende partij ook niet heeft aangetoond dat zij enige medische problematiek vertoont die het treffen van het inreisverbod in de weg staat en zij voorts geen andere elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij in het herkomstland onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, toont zij evenmin een schending aan van voormeld artikel. Daar artikel 4 van het Handvest eenzelfde inhoud kent als artikel 3 EVRM toont zij evenmin een schending aan van artikel 4 van het Handvest.

2.10. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van de artikel 3 en 8 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER